

IME I PORIJEKLO FRANKAPANA.

Prvi krčki knez, koji se u nesumnjivom spomeniku sam zove Frangepan ili Frankapan, jest slavni ban Nikola († 26. lipnja 1432), koji je iza sebe ostavio devet sinova. Bio je sin bana Anža ili Ivana († u subotu 29. studenoga 1393 u Senju, gdje bi 1. prosinca sahranjen u samostanu Franjevac) i Ane, kćeri goričkoga grofa Meinharda VII., koja je umrla 5. rujna 1402. Otac njegov Anž bijaše se oženio Anom još 17. listopada 1352; po tom sudimo, da je knez Nikola bio već dorasao, kad mu je otac umro.

Knez Nikola (1394—1432) vrlo je znamenito lice u povjesnici hrvatskoj 14. i 15. stoljeća. On bijaše iza oca svoga ostao valjda jedini sin,¹ te je tako u svojoj ruci sjedinio ogromna imanja svoje porodice. K tomu je bio u rodu i svojiti s najuglednijim i najmoćnijim rodovima u Hrvatskoj i Ugarskoj, pače i sa samim kraljem Sigismundom. Jedna supruga njegova, valjda Doroteja ili Dora, bila je rođena sestra hrvatskoga bana i poslije ugarskoga palatina Nikole Gorjanskoga, a taj je opet po svojoj drugoj supruzi, celjskoj grofici Ani (1408—1439), bio šurjak kralja Sigismunda, koji se bijaše nešto prije oženio Aninom sestrom Barbarom. Osim toga bio je knez Nikola u svojiti s celjskim grofovima i po tom, što je njegova bratučeda Elizabeta, kći strica mu Stjepana, bila poslala za celjskoga grofa Friderika. Nadalje je knez Nikola bio u svojiti i posljednjemu knezu cetinskomu Ivanisu Ivanoviću Nelipiću, odkad se je njegov najstariji sin Anž ili Ivan god. 1416. oženio Katarinom, starijom kćerju cetinskoga kneza Ivaniša. Po toj ženitbi došao je opet u svojitu s krbavskim knezovima Kurjakovićima.

Ogromna posjedovanja i svestrane rodbinske sveze dopriniješe jamačno mnogo, da je knez Nikola poslije 1. ožujka 1426 (iza Alberta de Ungh, priora vranskoga) postao banom Dalmacije i Hrvatske. Tu je čast knez Nikola (ili u hrvatskim spomenicima „Mikula“) obnašao sve do svoje smrti (1432), te ju je namro i svojim sinovima Anžu (Ivanu) i Stjepanu, koji se po njemu prozvaše „Banići“.

Namah prve godine, što je Nikola postao banom, izdade on 6. prosinca 1426 senjskomu kaptolu povelju, kojom se je obvezao davati pomenutomu kaptolu godišnjih 60 dukata za to, da se za njega čitaju svete mise. U toj povelji čitamo: „Nos Nicolaus de Frangepanibus, Vegliae, Modrusiae, Vinodoli, nec non Segniae comes, regnorum Dalmatiae atque Croatiae banus“.²

¹ Što se dosad znade, imao je knez Nikola samo jednu sestru, koja je god. 1401 bila udata za nekoga Poljaka. Te godine traži knez Nikola u Mlecima zajam od 10.000 dukata

pro dote sue sororis iam cuidam Polono coniugate. Ljubić Listine IV. p. 428.
² Fejer, Codex dipl. X/6 p. 847—849.

Poslije g. 1426 imademo od kneza i bana Nikole još četiri povelje, sve pisane hrvatski i glagolicom; tri su iz godine 1428, a jedna iz godine 1430. U svim tim poveljama čitamo gotovo suglasno: „Mi knez Mikula de Frankapan (di Franepani), krčki, senjski, modruški knez i pročaja, ban Dalmacije i hrvacki (Hrvat’)¹“.

Knez i ban Mikula počeo je dakle prvi od svih članova svoga roda g. 1426—1430 rabiti pridjevak „de Frangepanibus, de Frankapan, di Franepani“. Tomu pridjevku nema inače traga ni u jednom spomeniku, što su izdavali njegovi predšasnici. Još otac njegov Ivan zvao se je g. 1393 naprosto: „Johannes comes Vegle, Modrusse, etc., regnorumque Dalmacie, Croacie et Sclavonie banus“;² a stric njegov u hrvatskoj od njega izdanoj povelji g. 1381: „Mi knez Štifer“.³ Pače ni za samoga kneza Mikulu ne možemo naći traga, da bi se ikada prije 1426 služio pridjevkom „de Frankapan“.

Zanimljivo je potražiti, kako su suvremenici zvali kneza Nikolu ili Mikulu, da li su ga naime častili pridjevkom „de Frankapan“? U hrvatskim glagolskim spomenicima zovu ga suvremenici i poslije g. 1426 naprosto „gospodin plemeniti ban Mikula“, ili „ban Mikula“;⁴ a u jednom spomeniku čitamo „gospodinu Mikuli, knez krčki, modruški, senjski i pročaja, i gospoje njegove, gospe kneginje Dorotije“.⁵ U mletačkim ispravama g. 1430—1432 zovu ga također samo „magnificus comes Nicholaus Segne“ ili „Nicholaus comes Segne“,⁶ a ne pridaju mu pridjevka „de Frankapan“. A ni dvorska kancelarija ugarsko-hrvatskoga kralja Sigismunda ne mari za novi pridjevak bana Nikole. U poveljama toga kralja g. 1426—1431 spominje se više puta među dostojanstvenicima i barunima ban Nikola, ali uvijek „Nicolao groff Dalmatiae et Croatiae regnorum bano“ ili „Nicolao comite Wegle et Modrusae, Dalmatiae et Croatiae regnorum bano“.⁷ Po tom bi mogli zaključiti, da kralj Sigismund i njegov vrhovni kancelar ili nijesu znali ili nijesu htjeli znati, da je ban Mikula g. 1426 primio naslov „de Frankapan“ (de Frangepanibus). Tek Nikolininim sinovima priznao je kralj Sigismund oko g. 1435 taj pridjevak, pak se onda i u ispravama njegove kraljevske kancelarije stalo pisati ovo prezime. Tako čitamo u listini kralja Sigismunda od 23. travnja 1435 „magnificis Joanni et Stephano de Frangepanibus, Segnie, Veglae et Modrussae comitibus, regnorumque Dalmatiae et Croatiae banis“, a tako isto „de Frangepan“ u više povelja slijedeće godine 1436.⁸ Zanimljivo je, da ni u mletačkim spisima nema traga, da bi mletačka republika namah bila prihvatila naziv „Frankapan“; tek pošto je jedan od devet Nikolinih sinova, po imenu Ivan, valjda najmlađi, nakon pogodbe s braćom i sinovcima sam obladao čitavim otokom Krkom, pak u prosincu 1451 razvio na otoku zastavu sv. Marka i dao se u zaštitu mletačke općine,⁹ nalazimo u jednom pismu mletačkoga dužda Franje Foscara od 12. travnja 1454 ovo značajno mjesto:

¹ Šurmin Hrvatski spomenici I., p. 127, 128, 130.

² Tkalčić Monumenta civitatis Zagrabiae I. p. 348—349.

³ Šurmin Op. cit. p. 93.

⁴ Ibid. 131 i 432.

⁵ Starine, XXV, 149.

⁶ Ljubić Listine IX. p. 46, 55.

⁷ Fejer Cod. diplom. X. 6. p. 814, 886, 895, X. 7, p. 110, 225, 240, 319, 325, 339.

⁸ Fejer Cod. X. 7. p. 633, 757, 772, 790.

⁹ Ljubić Listine IX, p. 410—411.

„Quum . . . assumpsimus et acceptavimus in recomendisiam et protectionem nostram nostrique domini magnificum et potentem dominum Johannem de Frangiapanibus nobilem civem nostrum, dominum civitatis et insule sue Vegle“.¹ Mletačka republika priznala je dakle krčkim knezovima pridjevak „de Frangiapanibus“ tek između 1451 i 1454; prije toga zvala ih je redovito „comites Segne“, kloneći se ča i naziva „comites Vegle“.

Po dosadanjem izlaganju na osnovu nepobitnih dokumenata ustanovljeno je, da se je krčki knez Mikula, postavši 1426 banom Dalmacije i Hrvatske, prvi od svoga roda stao službeno nazivati „de Frankapan“; taj je pridjevak priznao njegovim sinovima kralj Sigismund oko g. 1435, a mletačka republika g. 1451—1454. No kako je sam knez Nikola došao do toga pridjevka?

Prvi poznati nam pisac o knezovima krčkim, potonjim Frankapanima, jest znameniti mletački spisatelj i duždev sekretar Antonio Vinciguerra (Vincivera, † 1502). Kad je krčki knez Ivan Frankapan, gore spomenuti sin slavnoga bana Nikole, pritiskan od kralja Matije Korvina i njegova vojvode Blaža Madžara, morao 22. veljače 1480 ustupiti otok Krk mletačkoj republici, povjeri ta republika upravu novo stečenog Krka spomenutomu sekretaru Antoniju Vinciguerru kao providuru. Nakon svršena službovanja svoga podastro je Vinciguerra mletačkoj vladi u kolovozu 1481 opsežnu relaciju, u kojoj je prikazao prošlost otoka i njezinih gospodara Frankapana sve do onoga časa, kad je Krk opet došao pod vlast mletačku. Ta opsežna i znamenita relacija sačuvana je u dva rukopisa, te je više puta do sad štampana, posljednji put g. 1876 od Šime Ljubića s napisom „Giurisdizione antica di Veglia, 1481. Relazione di Antonio Vinciguerra“ u zborniku jugoslavenske akademije: *Comissiones et relationes venetae*, t. I. p. 29—91.

Vinciguerra, koji je dobio pridjevak „Chronicus“, bio je svestrano obrazovan spisatelj, te je osim historijskih i geografskih rasprava pisao takoder satire, od kojih su dvije izdane štampom još za njegova života (1495 u Bologni). Njegova opširna relacija o Krku sastoji od 31 glave, a poglavita joj je zadaća, da pokaže, kako je srećni i blagosloveni otok za kneževanja Frankapanâ propao i kako je posljednji knez Ivan Frankapan nečuvanim zulomom svojim sam skrivio svoju nesreću i gubitak otoka. Ni o jednom Frankapanu ne zna Vinciguerra ništa dobra pričati, svi su mu siledžije. Vrijedno je još spomenuti, da je Vinciguerra pisao svoju relaciju pedesete godine iza smrti kneza i bana Nikole, dakle u vrijeme, kad su još živjela tri Nikolina sina i kad je uspomena na njihova oca bila još posve svježa.

U sedmoj glavi svoje relacije pripovijeda Vinciguerra potanko, kako je knez i ban Nikola došao do pridjevka „de Frankapan“. Evo njegovih riječi: „Et prima che io vengi ale ragon fundatissime, faro una breve degression, non fuor de proposito, per dechiarir, in che modo questi conti se hano usurpato il cognome di Frangapani, facendose de casa romana. Io non trovo alcuna scriptura ne privilegio facto da lo imperador Sigismondo in su, dove sia may nominata la casa di Frangapani, et apertamente se vede dal privilegio de

¹ Ljubić Listine X, p. 31.

Bela fina al quel ultimo de Sigismondo, che may non foreno nominati, salvo egregii nobiles de Vegla, perche revera l origine loro non fu di altro loco, ma naquero zentilhomeni chome gli altri, che el tempo de la comunitade governavano quella isola. El cognome di Frangapani naque dal tempo de papa Martino (V., 1417—1431) in qua, che essendo andato al ban Nicolo, padre del conte Zuane ultimo, a Roma per sua devotion, chome honorata persona et signor extimato, da papa Martin fu benignamente visto et recolto; et intendendo sua sanctita, lui esser conte de Vegla, per adularlo digegli, haver lecto in alchune chroniche romane, che certi fradelli Fra(n)gapani de antiquo sangue romano et del parentato de s Gregorio andarono gia adhibitar l isola de Vegla, dai qualli diceva esser discesci questi conti, et donogli l arma, che sono duo leoni d oro, che frangeno insieme duo pani, essendo prima l arma antica dei conti di Vegla bianca e rosa per mitade cum stella d oro nel campo biancho; siche da papa Martino in qua naque la casa de Frangepani, che may per avanti non fu nominata in Vegla, ne trovase in scriptura alcuna¹.

Vinciguerra dakle tvrdi u svojoj relaciji naročito troje:

1. Da nema traga, te bi se krčki knezovi, počev od kralja Bele do Sigismunda, zvali ma u kojoj ispravi Frankapanima, već da su oni bili domaći plemići kao i drugi; pridjevak pak „di Frangapani“ da su usurpirali.

2. To se je zgodilo za bana i kneza Nikole (1394—1432) i za pape Martina V. (1417—1431). Ban naime Nikola pošao je radi pobožnosti u Rim, gdje ga je papa Martin lijepo primio, pak da mu polaska, iznio je iz nekih kronika rimskih, kako su stanovita braća Frangepani od stare krvi rimske i od porodice sv. Gregorija pošla nekad stanovati na otok Krk i da su od njih potekli potonji krčki knezovi.

3. Martin papa podijelio je tom prigodom banu i knezu Nikoli novi grb, naime u štitu dva zlatna lava, kako lome dva hljeba. Prijašnji grb krčkih knezova sastojao je od dva polja, bijeloga i crvenoga, sa zlatnom zvijezdom u bijelom polju. Tako su krčki knezovi i po grbu postali Frankapanima.

Jezgrovito i bistro izlaganje Vinciguerrino čini se već na prvi mah posve vjere dostojno. Ali pošto se iz njegove relacije očito razabira, da je bio velik protivnik Frankapanima, vrlo je potrebno, da se njegove tvrdnje sporede s drugim spomenicima.

I.

Već sam u uvodu konstatovao, da se krčki knezovi sami prije 1426 nikad ni u jednoj ispravi ne zovu Frankapanima. Nijesam barem doslije našao spomenika (isprave), koji je potekao od njih, a u kojem bi se oni ponosili tim pridjevkom

¹ Ljubić Commissiones et relationes venetae tomus I. p. 39—40.

Drugo je međutim pitanje, imade li traga, da su ih drugi nazivali tim pridjevkom, i to prije god. 1426.?

Osobito udara u oči, da se ime Frankapana spominje već u jednom spisu iz polovice 13. stoljeća. Suvremenik spljetskoga arcidakona Tome, veliko-varadinski kanonik i potonji spljetski nadbiskup Rogerije (1250 - 1266) opisao je provalu Tatara ili Mongola u Ugarsku za vrijeme kralja Bele III. (IV.) u spisu: „Magistri Rogerii carmen miserabile super destructione regni Hungariae temporibus Bele IV. regis per Tartaros facta“. Rukopis toga spisa izgubljen je ili zametnut; prvi je taj spis izdao magistar Ivan Turčanski (de Thwroc) u Brnu, a onda nakon nekoliko mjeseci drugi put u Augsburgu god. 1488. Po ovim prvim izdanjima preštampana su novija izdanja od Endlichera, Florianusa i drugih.

Magister Rogerije priča potanko kao suvremenik i očevidac o provali Tatara u Ugarsku, a na koncu svoga spisa pripovijeda, kako se je kralj Bela nakon odlaska njihova vratio u Ugarsku: „Et quamuis sepius, necessitate querendi uic-tualia cogente, loca petierimus quondam habitata, nunquam tamen noster tutus fuit descensus, donec rex Bela maritimis de partibus per cruciferos de insula Rhodi, et dominos de Frangapanibus, multis agminibus militum adiutus, certificatus prius per Hungaros de recessu Tartarorum, in Hungariam venit“.¹

Pošto nikakva rukopisa Rogerijeva spisa nema, ne može se znati, po kakvom je rukopisu Ivan Turčanski izdao to djelo. Ne zna se, da li je imao izvorni rukopis piščev iz 13. stoljeća ili pak koji prepis 14. ili 15. stoljeća. Ako je Ivan Turčanski izdao Rogerijev spis po izvornom rukopisu, onda nema nikakve sumnje, da je Rogerije poznavao u 13. stoljeću neke „dominos de Frangapanibus“, koji su kralja Belu iz primorskih krajeva dopratili u Ugarsku. Međutim iz konteksta ne može se ipak zaključiti, da su Rogeriju „domini de Frangapanibus“ i „comites Veglae“ istovjetni, t. j. da su Rogeriju „domini de Frangapanibus“ oni, koji se inače u spomenicima zovu „comites Veglae“. Nijesu li možda uz „cruciferos de insula Rhodi“ otpratili Belu u Ugarsku zaista „domini de Frangapanibus“, naime oni pravi rimski Frangepani?

Dopustimo međutim, da je u izvornom rukopisu Rogerijevu stajalo „dominos de Frangapanibus“, i da je Rogerije ovako zvao „comites Veglae“ ostalih spomenika, pak što slijedi onda? Slijedi naprosto, da se je u polovici 13. stoljeća znalo, da se krčki knezovi također zovu „de Frangapanibus“ i da je valjda i tradicija o njihovom rimskom porijeklu bila već poznata.

Vinciguerra tvrdi, da nema nijedne isprave ni povelje od Bele III. (IV.) do Sigismunda, u kojoj bi se krčkim knezovima pridavalo prezime „de Frangapanibus“. Međutim upravo kralju Beli III. (IV.) pripisuju se dvije povelje za krčke knezove, u kojima se ovima daje prezime Frangepan, te se pače njihovo porijeklo izvodi „alta ex prosapia urbis romane senatorum ortos“. Da ogle-damo te povelje poblize.

¹ Florianus M. *Historiae hungaricae fontes do-mestici* IV. Budapestini 1885. p. 87. I u prvom

izdanju Ivana Turčanskoga, koje je izašlo g. 1488., čita se: „dnos de Frangapanibus“

Jedna je povelja izdana tobože 5. listopada 1260, a štampana je više puta,¹ koji put i s krivim datumom (7. listopada 1263), jer se je zlo čitalo „anno gracie millesimo ducentesimo sexagesimo tercio. Nona Octobris“ mjesto „anno gracie millesimo ducentesimo sexagesimo, tercio nonas Octobris“. U toj povelji dakle pripovijeda Bela potanko o zaslugama krčkih knezova prigodom tatarske provale, pak ih zato po savjetu svoje supruge Marije „universis iuribus, graciis (et) honoribus, et solempnium libertatum illustrium Primatum Regni nostri Hungariae prerogativis participes et communes instituimus et facimus, atque in consorcium, cateruam et numerum locamus, locumque eis in medio nostri ministerii et consilio conferimus. Eisdemque insuper hanc libertatis prerogativam et graciam specialem benigne largimur in sempiternum, ut nullus curie et regni nostri iudicum et iusticiariorum... ipsos iudicare... possit... dempta solummodo propria regalis celsitudinis persona...“ Već ova dispozicija potpuni je nesmisao, jer niti je kralj imao kaki „ministerium“, a još manje je trebalo krčke knezove oslobadati od suda „iudicis curiae“, pošto mu i onako nijesu potpadali. K tomu nije njima trebalo podjeljivati prava i prerogativa „illustrium primatum regni“, pošto su ih onako uživali kao nasljedni knezovi (comites) dviju županija hrvatskih. Sama dispozicija povelje od 1260 potpuni je nesmisao za 13. stoljeće, te bi mogla imati jedino smisla za drugu polovicu 15. stoljeća, kad je kralj Matija Korvin skućio Frankapane i stao im oduzimati redom njihove tekovine (Senj, Krk, Otočac s Gackom i t. d.). Dok je dakle dispozicija povelje od 1260 gotov nesmisao, svi ostali dijelovi iste povelje (inscriptio, arenga, promulgatio i expositio) nijesu drugo, nego malo ne doslovce prepisane iz druge jedne patvorene povelje, kojom je tobož kralj Bela g. 1260 dao krčkim knezovima grad Senj.² Samo amo tamo promijenjena je ili dodata koja zvučnija riječ i fraza, da se povelja još bolje iskiti. Dok se u patvorenoj povelji za Senj krčki knezovi zovu naprosto „illustres et strenuos viros, nobiles de Vegla“, — dodane su u našoj povelji još riječi „alta ex prosapia urbis romane senatorum ortos“. Povelja dakle, kojom se krčki knezovi uzvisuju među „primate“ kraljevstva i članove kraljevskoga ministerija i vijeća, te podjedno oslobađaju svačijega suda osim jedino kraljeva, vrlo je nespretnan falzifikat jamačno 15. stoljeća, izrađen po drugoj patvorenoj povelji za grad Senj.

Još je očitija i nespretnija patvorina druga povelja kralja Bele, izdana tobože također 1260 „in Dobra“.³ I ta je povelja skroz načinjena po formularu patvorene povelje za Senj, samo što se u ekspoziciji mjesto „illustres et strenuos viros, nobiles de Vegla“ čita „illustres magnificos et eximios viros Fridericum et Bartholomeum Frangepan“. Sama dispozicija, po kojoj tobože kralj dariva krčkim knezovima župu Vinodol, kojoj se i mede označuju, nema nikakva smisla, pošto su krčki knezovi još prije tatarske provale držali tu župu. Čemu da im kralj

¹ Fejer Codex diplom. IV. 3., p. 108—111; Wenzel Codex diplom. Arp. XI. p. 476—478.

² Vidi moju raspravu: Darovnica kralja Bele III (IV.) krčkim knezovima za Senj jest pa-

tvorina u „Vjestniku kr. hrvatsko-slavonsko-dalmatinskog zemaljskog arkiva“ za godinu 1899, str. 262—274.

³ Kukuljević Jura I. p. 71—72.

Bela g. 1260 dariva ono, što su još prije 1242 po darovnici kralja Andrije posjedovali, i što im je sam kralj Bela već 1242 i 1251 svečano potvrdio?

Obje dakle povelje kralja Bele od g. 1260 jesu patvorine potonjih vremena, upravo kao i tobožnja darovnica za Senj, po kojoj su te povelje izrađene i prenačinjene. Darovnicu za Senj poznavao je Vinciguerra, ali ove druge dvije nije, jer su valjda poslije njega patvorene; i stoga mogao je on s punim pravom ustvrditi, da se ni u jednoj povelji od Bele do Sigismunda ne spominje pridjevak „Frankapan“ ili „de Frangapanibus“ za krčke knezove.

No zato se ipak u jednoj nesumnjivoj ispravi 14. stoljeća nalazi prezime „Frangepani“ za krčke knezove. To je naime isprava, izdana od hrvatskoga sabora u Kninu dne 19. rujna 1353, kojom bi određeno, tko i kako da plaća desetinu kninskomu biskupu. U ispravi se pripovijeda, kako su na saboru bili nazočni „nobiles viri comites Frangepani, filius Curiatii de Corbauia, et Budislau(s) Ugrini“ i kako su ovi izložili stari običaj o plaćanju desetine.¹ Izvornik te isprave nije doduše sačuvan, ali je unesena u izvornu povelju bana Nikole Seča od g. 1366, pak s toga nema ni najmanje sumnje, da su i Hrvati krčke knezove u 14. stoljeću zvali Frankapanima

Iz dosadanjega potraživanja biva jasno, da su već u 13. i 14. stoljeću bili krčki knezovi poznati pod imenom Frankapana. Moguće je, da je tada bila poznata i općenito raširena tradicija o njihovom srodstvu s rimskim Frangepanima. Ali uza sve to nijesu se oni sami pisali tim prezimenom, a još manje ih je priznavala kao rođake rimskih Frangepana kancelarija ugarsko-hrvatskih kraljeva.

II.

Red je sada, da istražimo odnose bana i kneza Nikole prema rimskim papama, i da li je utvrđeno, da je knez Nikola bio ikad u Rimu kod pape Martina. Iz nesumnjivih spomenika dade se zaista razabrati, da je ban Nikola bio dobro poznat u Rimu, da je nadalje bio pobožan čovjek, i da je također pod konac svoga života pošao u Rim. S papom Bonifacijem IX. nije bio u najboljem sporazumku. Povod tomu bijaše, što je papa imolskoga biskupa Nikolu imenovao biskupom senjskim, a knez Nikola nije ga htio priznati, pače mu je zaplijenio sve gíbivo imanje. To doznajemo iz jedne poslanice pape Bonifacija IX. od 19. prosinca 1402 na svoga legata kardinala Angela de Acciaïoli, u kojoj uz ino čitamo: „*du dum venerabilem fratrem nostrum Nicolaum Segniensem, tunc Ymolensem episcopum . . . ad ecclesiam Segniensem transtulimus. Cum autem . . . nobilis vir Nicolaus, comes Vegle, qui civitati Segniensi presentialiter dominatur, ac nonnulli alii . . . eundem Nicolaum episcopum . . . impediunt, quominus possessionem pacificam ecclesie Segniensis . . . adipisci . . . possit, praefatusque comes nonnulla pretiosa iocalia, pecuniarum summas, animalia, domus, utensilia, vinum, blada . . . et alia bona mobilia per bone memorie Leonardum . . . ipsius Nicolai*

¹ Kukuljević Jura II., p. 7.

episcopi immediatum predecessorem relicta . . . detinet occupata . . .“ Papa nalaže svomu legatu, neka zaprijeti knezu Nikoli „sub excommunicationis pena“, da imenovanomu biskupu vrati zaplijenjeno; pak ako knez ne poslušā, neka udari grad Senj „ecclesiastico interdicto“, a podanike kneževe neka riješi „a iuramento fidelitatis“.¹

Knez Nikola bio je dakle na koncu godine 1402 u žestokoj oprijeci s rimskom stolicom. Ne znamo, kako se je svršio taj njegov spor. No nekoliko godina poslije bijahu kneza Nikolu zaokupile pobožne misli, ter je pošao u svetu zemlju i u sam Jeruzolim. O tom njegovom hodočašću nalazimo zabilježeno u brevijaru nekoga fratra s otoka Krka ovako: „1411 miseca aprila ide knez Mikula naš gospodin plemeniti v Jerusolim k božemu grobu i pride domov ijulija obhodiv dobro i častno“.² Da je knez Nikola bio u Palestini, svjedoče i mletački izvori. Još u ožujku 1410 molio je Nikola mletačku općinu, „ut dignemur sibi concedere et complacere de una galea, ut possit illam armari facere et ire ad visitationem sepulcri domini, quo vult ire ex voto et devotione sua“. Mletačka općina s obzirom na to, što je dobro „complacere ipsi domino, qui est nobilis civis noster“, zaključī 27. ožujka 1410, „quod in complacenciam ipsius domini concedatur et deputetur sibi galea, que fuit Barbatica, que fuit in Trapesunda cum suis coredis et fulcimentis ac armis pro hominibus de remo, quam ipse dominus possit armari facere hic Venetiis suis expensis, et cum illa ire ad suum beneplacitum ad visitandum sepulcrum dominicum . . .“³

Razmirica s papom Bonifacijem IX. i put u Jeruzolim razglasiše ime kneza Nikole u kršćanskom svijetu. Pače isti crkveni oci, sabrani na saboru u Kostnici, da ukinu uz ino crkveni raskol, postupahu prema njemu obzirno i blago. Knez naime Nikola bijaše još godine 1394 od Mikca Prodavića kupio grad Ribnik kod Kupe, a g. 1398 od kralja Sigismunda znameniti grad Ozalj na Kupi Oba grada pripadahu u crkvenom pogledu zagrebačkoj biskupiji. Podanici tih gradova, odkad dodoše pod vlast kneza Nikole, stadoše zagrebačkomu kaptolu uskraćivati dužnu desetinu od vina, koja bijaše namijenjena stolu kaptolskomu. Radi toga bijaše se kaptol još g. 1410 pritužio kralju Sigismundu. Na to je knez Nikola namah slijedeće godine 1411 naložio svojim podanicima u nazočnosti kaptolskih izaslanika, da imadu opet podavati kaptolu dužnu desetinu. Čini se međutim, da se desetina ipak nije plaćala, jer se je kaptol poslije obratio s tužbom na crkveni sabor u Kostnici. Crkveni sabor (sacrosancta generalis synodus Constantiensis) upravi na to 2. lipnja 1416 posebnu poslanicu na cistercitskoga opata sv. Marije u Zagrebu, kojom mu povjeri, da stvar istraži i onda izreče presudu „faciens, quod decreueris, per censuram ecclesiasticam firmiter observari“. Sabor ipak oprezno dodaje: „Prouiso, ne in terram dicti comitis auctoritate praesentium interdicti sententiam proferas, nisi a nobis super haec mandatum receperis speciale“.⁴ Čini se, da su se crkveni oci žacali kazniti interdiktom oblasti uglednoga kneza Nikole.

¹ Monumenta Hungariae Vaticana I. 4., p. 481—484.

² Ljubić Listine VI. p. 69.

³ Fejer Cod. dipl. X. 5. p. 696—697

⁴ Šurmin Hrvatski spomenici str. 110.

Ne znamo ništa, kako se je knez Nikola ponio prema novomu papi Martinu V. (11. stud. 1411—20. veljače 1431). Samo nam je zabilježeno, da se je knez i tada već ban Nikola g. 1430 spremao na put u Rim. O tom čitamo u Radu jugosl. akademije XVIII str. 236 ovako: 1430 lipnja 22. Jakin (Ancona). U općinskom vijeću „ad preces et requisitionem illustris principis et domini Nicolai de Frangiapanibus, Vegle, Modrussie, Segnie etc. comitis, regnorumque Dalmacie et Crohacie bani, petentis ab ista communitate per Arrigum de Bononia, eius nuncium et ambaxatorem, sub credentie litteris salvum conductum pro sua persona cum 700 vel 800 in sua comitiva, equester et pedester, pro accessu, mora et redditu de Roma, et in accomodum galeam, Catarinam Stagnam, expensis huius communis, et cum patrono et aliis officialibus ipsius galee, expensis ipsius d. comitis, fuit decretum, . . . quod complaceatur dicto d. comiti de dicta galea et salvo conductu“.

Iz ovoga zaključka gradskoga vijeća u Jakinu doznajemo, da se je knez i ban Nikola u lipnju 1430 spremao na put u Rim, pak da je zato poslao u Jakin svoga poslanika Arriga od Bologne, moleći općinu, da mu dade provodno pismo i galiju, na kojoj bi se prevezao iz Senja u Jakin. Ban Nikola mislio je poći u Rim s velikom pratnjom od 700—800 pješaka i konjanika. Razlog, zašto je tada ban Nikola kanio otići u Rim, nije nam poznat, ali se može nagadati. U isto vrijeme naime, dok je on tražio provodno pismo i galiju u Jakinu, predlagao je on mletačkoj gospodi savez protiv kralja Sigismunda i njegovih tadanjih namjesnika u Ugarskoj. O tom čitamo u tadanjim mletačkim spomenicima ovo: „Cum pridem et modo noviter rectores nostri Jadre nobis scripserint, quod comes Segne, qui fuit Jadre personaliter et deinde per duos eius filios, qui illuc etiam fuerunt, direxit et requiri fecerit quod libenter se colligaret cum nostro dominio, et quod rex Hungarie ivit in Alemaniam, et dimisit ad gubernationem regni reginam (Barbaran), comitem Cilie (Hermanum), magnum comitem (Nicolaum de Gara) et quendam episcopum, et illis commisit, quod restituant dicto comiti Segne pecunias per ipsum datas pro banatu Sclavonie, quoniam vult transferre ipsum banatum in comitem Cilie socerum suum, ac commisit illis, quod in quantum idem comes voluntarie non velit restituere ipsa loca, debeant illa violenter auferre; et quod si dicta loca pervenient ad manus comitis Cilie, nunquam erit pax in partibus illis Dalmatie“.¹

G. 1430 prijetila je dakle pogibao knezu Nikoli, da bi mogao izgubiti baniju u Dalmaciji i Hrvatskoj, za kojom je gramzio slavonski ban Herman Celjski. Mlečani bijahu spremni pomoći knezu Nikoli, te mu 6. srpnja poručiše, da pošlje u Mletke kojega svoga pouzdanika, s kojim će dalje o tem ugovarati. I zaista boravi 7. rujna 1430 u Mlecima „spectabilis miles dominus Donsa,² orator magnifici comitis Nicholai Segne“, koji je opetovano mletačkoj općini javljao, „quod comes Cilie toto posse procurat habere banatum Dalmatie quem ad presens habet idem comes Nicholaus“.³

¹ Ljubić Listine IX. p. 44.

² Taj „miles Donsa“ piše se u hrvatskim glagolskim izpravama „Mi gospodin Domša

z Vladihović, Dalmacije i Hrvat banovac“. Šurmin Hrvatski spomenici I. p. 131,

³ Ljubić Listine IX., p. 46.

Nije nevjerovatno, da je neprijateljstvo celjskih grofova¹ i palatina Nikole Gorjanskoga sklonilo kneza i bana Nikolu, da traži zaklona u samoga pape Martina V., kao što je u isti mah nudio savez mletačkoj općini. S toga ne ćemo pogriješiti, ako uzvjerujemo Vinciguerru, te ustvrdimo, da je ban Nikola zaista u drugoj polovici 1430 pošao u Rim. On je tom prigodom zaista mogao dobiti i potvrdu svoga prezimena „de Frankapan“, kojim se je već od g. 1426 služio u ispravama, i koje su mu valjda također nijekali njegovi protivnici. Jamačno je priznaja i potvrda s papine strane stajala bana i kneza Nikolu lijepih novaca.²

III.

Vinciguerra napokon tvrdi, da je papa Martin V. knezu i banu Nikoli podijelio novi grb (rimskih Frangepanâ), naime u štitu dva zlatna lava, kako lome dva hljeba; prije da su krčki knezovi imali drugi grb, naime štit, razdijeljen na dva polja, crveno i bijelo, a u bijelom polju zlatnu zvijezdu. Kazivanje Vinciguerrino bit će istini podobno, jer se spomenicima i pečatima daje utvrditi, da su krčki knezovi zaista prije g. 1430 rabili drugi grb, nego poslije te godine.

Evo za to podataka:

1. U zemaljskom arhivu imade jedna izvorna povelja krčkih knezova Ivana i Stjepana od g. 1365, kojom vraćaju divinskomu knezu Hugonu „*terram et castrum Fluminis*“, koje bijaše još otac njihov Bartol u zalog primio. Na toj povelji vise dva pečata, jedan veći kneza Ivana i jedan manji kneza Stjepana. Naša slika 1 prikazuje fotografski snimak pečata kneza Ivana.

Sl. 1. Pečat krčkoga kneza Ivana na povelji od g. 1365.

O tom pečatu piše dr. Ivan Bojničić ovako: „Ovaj pečat je sa više gledišta vrlo znamenit. Na njemu vidi se stojeći, na desno okrenuti lav, koji prednjim pandžama drži vuka ili drugu sličnu zvijer. Glava lavljeva pokriva je čabrastom kacigom (Kübelhelm), na kojoj je kao nakit zatvorena kreljut orla, koja je opet nakićena grbom (dva polja, u gornjem zvijezda). Napis pečata glasi: „† Sigillum Joh(ann)is com(it)is Vegle, Modrussie et Gazke“. Pečat je vrlo umjetno u strogom gotskom stilu izrađen, te je radi neobičnog pretstavljanja grba sa heraldičkog gledišta vrlo zanimiv. Obično se, kako je poznato, grb pretstavlja

¹ Sin celjskoga grofa i slavonskoga bana Hermana, pustopašni Fridrik II. bijaše još god. 1422. umorio u Krapini svoju suprugu Elizabetu, kćer kneza Stjepana Frankopana a sestričnu Nikolinu, pak se onda potajno vjenčao zagorskom plemkinjom Veronikom iz Desinića. Krones die Freien von Saneck und ihre Chronik als Grafen von Cilli. Graz 1883. p. 77—81.

² Životopisac Martina V. piše: „Martinus vero avarissimus fuit; miserabiliter in palatio apud sanctos apostolos vixit. Nulla religio, nulla coereemonia servabatur; magnum thesaurum nepotibus cumulavit. . . . Muratori Script. rerum Ital. III. 2. pag. 859.

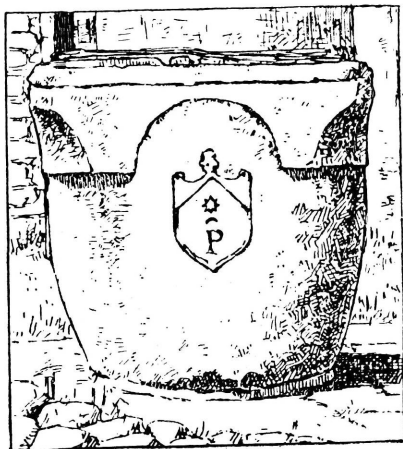
na štitu, koji je pokrit kacigom, a kraj njega stoji štitonoša ili čuvar grba. Na našem pečatu je štitonoša lav zajedno i čuvar grba, koji ga brani proti neprijatelju vuku, — te ne nosi grb na štitu, nego na nakitu kacige, kojom mu je glava pokrita . . .“ „Grb krčkih knezova bio je, kako vidimo na našem pečatu, štit, razdijeljen u dva polja, u gornjem polju zvijezda.“¹ Dakle još knez Ivan, otac bana Nikole, rabio je za grb štit sa dva polja i zvijezdom u gornjem (bijelom) polju.

Pečat kneza Stjepana (sl. 2) veoma je nejasan, jer se je kod otiskavanja bio pomaknuo i dva puta otisnuo. Prikazan je na desno okrenuti lav sa kacigom na glavi, kako davi neko zvijere, valjda vuka. Na kacigi je frankapanska zvijezda. Po čitanju prof. Brunšmida glasi napis: † S(igillum) Step(hani) com(itis) Seg(ne), fil(ii) co(mitis) Bartolomei.

Sl. 2. Pečat krčkoga kneza Stjepana na po-
velji od g. 1365.

2. Na gradu Ribniku kod Kupe, koji je grad knez i ban Nikola g. 1394 kupio od Mikca Prodavića, uzidan je također jednaki grb od kamena. Laszowski piše o njemu ovako: „Na istočnoj strani (grada Ribnika), okrenutoj prema perivoju, nalazi se stara zazidana kapija, nad kojom stoji još i danas uzidan stari kameni grb Frankapana Krčkih. Grb je razdijeljen u dva polja; gornje sa šestokrakom zvijezdom, a dolnje golo.“² Pošto je Ribnik pripadao krčkim knezovima tek od g. 1394, nema sumnje, da je i sam ban Nikola poslije 1394 sve do 1430 upotrebljavao taj grb.

Sl. 3. Grb na cisterni u Grobniku.

3. U kapelici grada Sokola tik Brinja, koji je od 1193. pripadao krčkim knezovima, imade „jedan zaglavni kamen, urešen štitom, na kojem su istesana dva polja, a u gornjem zvijezda.“³ Nadalje nalazi se u Grobniku gradu, koji je od početka 13. stoljeća s čitavim Vinodolom pripadao krčkim knezovima, u gradskom dvorištu cisterna, a na njoj je uklesan štit sa zvijezdom, a pod njom je slovo P (sl. 3).

4. U heraldičkom časopisu „Adler“, koji izlazi u Beču, priopćen je g. 1895 str. 27. pečat kneza Dujma IV. Frankapana (1416—1487) sina bana i kneza Nikole. Taj je pečat

¹ Bojničić Ivan dr. Stari grb knezova krčkih u „Viestniku hrvatskoga arheologičkoga društva godina VIII., 1886, p. 75. i 77. Snimak pečata kneza Ivana od god. 1365 štampan je također u bečkom časopisu „Adler“ od god. 1895., pag. 26.

² Laszowski Emilij Ribnik, historička razprava, Zagreb 1893., p. 6.

³ Glasnik društva za umjetnost i umjetni obrt. Zagreb 1887., II. pag. 61.

snimljen s jedne povelje od g. 1452. Posve jednaki pečat čuva se u arheološkom muzeju u Zagrebu (slika 4). Pečat kneza Dujma Frankapana razlikuje se

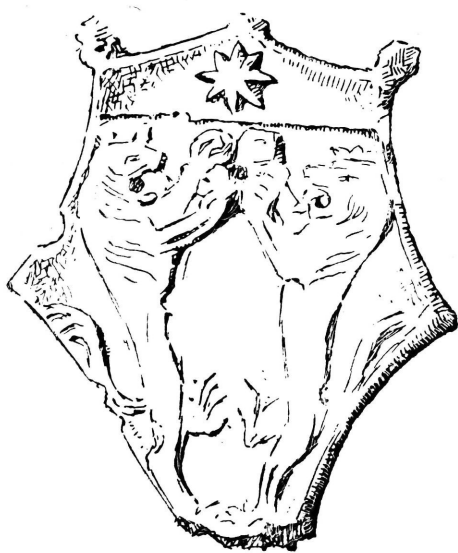

Sl. 4. Pečat kneza Dujma IV. Frankapana od god. 1452.

Sl. 5. Pečat knez Martina Frankapana († 1479).

znatno od pečata krčkih knezova u 14. stoljeću. Na njem nalazimo dva grba: onaj s desna je stari grb, naime štit razdijeljen na dva polja i sa zvijezdom u gornjem polju; drugi, lijevi grb sastoji od štita, na kojem su dva lava, kako lome hljebove. Dujam IV. Frankapan imade na svojem pečatu uz stari grb krčkih knezova također onaj grb s lavovima, za koji Vinciguerra kaže, da ga je papa Martin V. podijelio njegovu ocu, banu Nikoli.

Sl. 6. Grb Frankapana od god. 1491.

Zanimljivo je, da je natpis na pečatu kneza Dujma IV. njemački. Prof. Brunšmid čita ga ovako: „∞: S: Doim: vo: Frangipan: graf: zu: zeng: zu: veglia: un: zu: modrussi:“. Odakle njemački napis na pečatu kneza Dujma, osnivača slunjske loze Frankapana? Nuzgredice samo spominjemo, da je knez Dujam imao za ženu njemačku kneginju (Barbara von Schaumburg), da je svoju kćer Anku udao za Pankracija Auersperga, i da je njegov sin Mihovil (Mihajlo) služio njemačkoga cara Maksimilijana I.

Gotovo jednaki pečat rabio je i drugi sin bana Nikole, naime Martin († 1479), utemeljitelj franjevačkog samostana na Trsatu. I na tom pečatu nalazimo dva grba: jedan sa zvijezdom, a drugi s lavovima (slika 5).

Pečat kneza Martina razlikuje se od Dujmova jedino po tom, što imade

latinski napis. Prof. Brunšmid pročitao je: „S. Martini de Frangipan comitis Veglie et Modrusse“.

5. Osobito je zanimljiv grb Frankapana na kamenom okviru tabernakula, koji je nekad bio u crkvi sv. Jurja u Hreljinu, a sada je pohranjen u arheološki muzeju u Zagrebu. Taj kameni okvir potječe iz g. 1491, koja je na njem zabilježena. U desnom donjem uglu okvira uklesan je sv. Juraj, a u lijevom donjem uglu nalazi se grb Frankapana (slika 6).

Taj grb prikazuje zajedno ono, što na potonjim pečatima predstavljaju dva grba. Štit je tu horizontalno razdijeljen na dva polja; u gornjem manjem polju vidimo zvijezdu, a u donjem većem dva okrunjena lava, kako uspravno stoje jedan spram drugoga, te drže svaki po dva hljeba.

Svi izneseni podaci utvrđuju kazivanje mletačkoga spisatelja Vinciguerre, da su krčki knezovi zaista prije pohoda bana Nikole u Rim imali drugi grb (štit s bijelim i crvenim poljem, a u gornjem bijelom polju zlatnu zvijezdu) i da su tek nakon g. 1430 prihvatili grb rimskih Frankapana, naime štit sa dva stojeća lava, kako drže (lome) hljebove. Isprva rabili su oba grba naporedo, a poslije su oba složili u jedan.

IV.

Koliko se može kazivanje najstarijega spisatelja o Frankapanima, naime Mlečanina Vinciguerre, drugim podacima kontrolisati, nema gotovo sumnje, da je zgodno ustvrdio, da su krčki knezovi ime rimskih Frankapana (de Frangepanibus) usurpirali, i da je tu usurpaciju papa Martin g. 1430 potvrdio. No kako je onda nastala legenda o rimskom porijetlu krčkih knezova, potonjih Frankapana? Kako je to, da ih već u 13. i 14. stoljeću zovu Frankapanima?

Prvi spisatelj, koji izvodi lozu krčkih knezova od rimskih Frangepana, je augustinski redovnik Honuphrius Panvinius¹ iz prve polovice 16. stoljeća († 1568), dakle bar za pedeset godina mlađi od Mlečanina Vinciguerre. On je napisao omašnu monografiju o rimskim Frangepanima s napisom „De gente Frangipania libri IV.“, koja nije nikad štampom izašla, nego se i sad još u rukopisu čuva u knjižnici augustinskoga samostana u Rimu (Manusc. Biblioth. Angelic. Nro. 7). Monografiju je tu poznao i donekle rabio slavni njemački povjesničar Ferdinand Gregorovius u svojem monumentalnom djelu „Geschichte der Stadt Rom im Mittelalter“, koji u IV. svesku na strani 385 piše: „Auch Panvinius verliert noch Zeit mit dem Beweise, dass die (römischen) Frangipani Anicier waren...“, čim ne izdaje baš povoljnu svjedodžbu o njegovoj monografiji.² Nadalje se je po-

¹ Panvinius rođen je u Veroni 1529, a umro je god. 1568. Bio je redovnik augustinski i profesor bogoslovije u Firenzi. Napisao je više historičkih djela, od kojih su neka i štampom izašla, kao „Epitome pontificum romanorum usque ad Paulum IV. (Mletci 1567); „De republica Romana libri III.“ (Rim 1581); „Fasti

et triumphu Romanorum a Romulo usque ad Carolum V. (Mletci 1557).

² Vidi još pag. 386. Nota 1. i 396 Nota 2. Sudeći po Gregoroviusu spada Panvinius među one genealoge 16. stoljeća, koji su dali povoda, te je nastala francuska poslovice: „mentir comme un généalogiste.“

služio Panvinijem u novije vrijeme i rimski grof Camillo Trasmundo-Frangipani u svojoj brošuri „De Frangepanibus illyricis eorumque consanguineis commentarium“ (Romae, 1870).¹ Potonji dakako hvali Panvinija u velike; on kaže, da je bio „ordinis eremitarum S. Augustini splendor et decus, qui haud paucis sui ingenii operibus, licet florenti aetate naturae concesserit, litterariam rempublicam ornavit“. O njegovu djelu „De gente Frangipania libri IV.“ veli, da je „praetiosa monographia“, pak dodaje: „huic operi, tum venustate sermonis, tum legum critices observantia abunde praedita fidem existimo haud esse detrectandam; quandoquidem eiusdem auctor fatetur, ea quae litteris consignavit accepisse a Mario et Pompeio Frangipanibus, qui generis sui monumenta ipsi tradiderunt“. Panvinij dakle sastavio je monografiju na temelju spomenika, koje mu ustupiše Marij i Pompej Frankapan, i to valjda po želji i narudžbi njihovoj.

Nemajući uza se rukopisa Panvinijeva, ogledati nam je bar izvadke, koje je štampao Camillo Trasmundo-Frangipani u svojoj brošuri. Na str. 3. i 4. te brošure čitamo ovo:

Itaque non me fortasse fallit opinio, dum affirmo, gentem Frangipanium primitus Roma discessisse anno reparatae salutis DCCCXXXIII. (833); siquidem apud memoratum auctorem haec scripta habentur: „Quatuor ex familia Fregepania homines fuisse invenio, qui Urbe profecti Frangipanium nomen ad diversas orbis partes attulere, novarumque familiarum in his partibus auctores extiterunt. Primus fuit Elisaeus Frangipanes, qui sub rege et imperatore Carolo Magno Florentiam profectus, ibique manens, novi stemmatis auctor fuit; quod ab eo, avito nomine Frangipanum antiquato, Elisaeorum appellatum fuit . . . Tres deinde fratres Frangipanes Urbe egressi Venetias appulere, quorum natu grandior Angelus Michael Frangipanius in venetum senatum adlectus fuit, a quo posterius eius Michaeli sunt nuncupati“.

Ad hoc vero magis magisque declarandum satis erit hic chronicon a Panvinio, italico idiomate transcriptum, ad verbum referre:

„Nel DCCCXXXIII. (833) venner da Roma messer Anzol Michiel de' Frangipani, messer Niccolò et messer Ugo, tutti tre fradelli, fù principi romani, signori, et castellani, ma per parte furono cacciati da Roma, et capitarono in la città di Venetia. Messer Niccolò de' Frangipani fradello del detto Anzolo andò in le parti di Dalmatia, et da questo provennero conti di Veglia“.

Najprije udara u oči, što nam Panvinije ne kaže, iz koje je kronike izvadio bilješku, da su g. 833 tri brata Frangipana (Anž Michiel, Nikola i Hugo) ostavili Rim i došli u Mletke, odakle je opet Nikola pošao u Dalmaciju, te postao praotac krčkih knezova. Panvinije ne kaže ime kroničara, a niti to, da li je to kronika rimska ili mletačka?

Ja sam pretražio sve sredovječne kronike talijanske, što ih je u prošlom stoljeću izdao u XXV omašnih toma slavni Muratori, pregledao sam najnovija izdanja mletačkih kronista od Simonsfelda i Monticola, no nigdje nema traga toj vijesti o tom, da bi g. 833 tri brata Frangepana ostavila Rim, te se preselila u Mletke, a odanle brat Nikola u Dalmaciju i Krk. Ne samo da nema traga takoj vijesti u sredovječnim kronikama talijanskim, nego ga u opće ne može ni biti, a to naprosto zato, što se i u samom Rimu javlja porodica Frangepana

¹ Obznanu te brošure napisao je dr. Franjo Rački u Vijencu od god. 1871. str. 597—599.

tek u XI. stoljeću. Ako se pak Frangepani javljaju u Rimu tek u 11. stoljeću, onda se nijesu tri člana njihove porodice mogla izseliti iz Rima još u prvoj polovici 9. stoljeća.

Prvi Frangepan spominje se u jednoj ispravi od g. 1014, gdje je potpisan „Leo qui vocatur Frajapane“.¹ Taj je Leo Frajapane praotac svim potonjim Frangepanima, koji se u spomenicima 11. i prvoj polovici 12. stoljeća pišu „Fraiapane, Frajapane, Frajapanes, Frajampane, Fregapane, Frayapanus, Fricapanes, Phrigepanius, a tek u drugoj polovici 12. stoljeća i u 13. Frangipane, Frangenspanem“.²

O prvom Frangepanu ne znamo ništa osim imena; no moguće, da je upravo njegovo ime „Leo“ dalo poslije povoda, te su njegovi potomci resili svoje štitive lavovima. Leonov sin bijaše Cencius (skraćeno od Crescentius), koji se u jednoj ispravi pape Nikole II. od 28. travnja 1060 spominje među sucima (boni homines) uz ine najodličnije Rimljane († Cencius de Frajampane subscripsi).³ Godine 1061 spominje se opet Cencije kao odlučan privrženik Hildebranda, potonjega pape Gregorija VII. Uz Cencija stoje još drugi velikaši rimski (cum Cencio Fraiapane), kao Leo de Benedicto i Ivan Brazutus.⁴ Za vrijeme pape Gregorija bio je Cencius konzulom grada Rima, te se naročito spominje kao svjedok na ispravi, kojom je tuscijska kneginja Matilda ustupila papi svoje zemlje i oblasti.

Za velikih smutnja, koje su zaredale u Rimu iza smrti pape Gregorija VII. (1085), kad su se njemački carevi pačali u izbor papa i kad su se obično javljali protupape, utjecali su Cencius Fraiapane i njegovi potomci silno u zgone grada Rima i papinstva, te je tako u 12. stoljeću izašlo njihovo ime na glas po čitavoj Evropi. Oni su tada bili najmoćniji velikaši rimski, a uz njih Collone i Pierleoni (potonji su židovskoga porijetla). Fraiapani pristajali su redovito uz carsku stranku, ali u času nevolje i potrebe pridružili bi se i protivnoj stranci. K tomu bili su koji put i siloviti zulumčari. Njihove palače i kule kočile su se kod Titova slavoluka, na Palatinu, i onda još kod Colossea (regionis Colossei g. 1177). O njihovu djelovanju u Rimu u prvoj polovici 12. stoljeća evo nekoliko podataka.

Namah iza smrti pape Gregorija VII. spominje se Cencius Frajapanis g. 1085 kao glava rimske republike.⁵ Iza njega ostade sin „Joannes Fricapanem“, koji je 1093 gorljivo stajao uz zakonitoga papu Urbana II. Kad je taj papa pomenute godine došao u Rim, te andeosku tvrđu, Lateran i druga utvrđena mjesta zatekao u vlasti svojih protivnika, sklonio se je u dom Frangepana. Ti se bijahu kraj S. Maria Nova ušančili na ruševinama zlatnog doma Neronova, pak ondje podigli kulu, koja se je zvala Turris Cartularia. I slavoluk Titov pripadao je toj Frangepanskoj utvrdi.⁶ Ivan Frangepan bio je tada consul rimski. Godine 1117 ističe se Ivan kao privrženik njemačkoga cara Henrika V.⁷ Supruga Ivanova bila je Donna Bona, kći „Stephani Normanni“, također velikaša rimskoga.⁸

¹ Muratori Ant. It. IV. p. 797.; — Gregorovius Geschichte der Stadt Rom im Mittelalter, IV. p. 124, nota 1.

² Gregorovius. op. cit. IV. p. 385—386.

³ Gregorovius, IV. p. 120.

⁴ Gregor IV. p. 121.

⁵ Gregor IV. p. 253, 255.

⁶ Ibid. p. 267.

⁷ Ibid. p. 355.

⁸ Ibid. p. 369.

Od nje imao je više sinova, a poimence se spominju Cencius II., Leo II. i Robert. Prema tomu može se rodoslovje rimskih Frangepana od prvoga početka do polovice 12. stoljeća po nesumnjivim izvorima sastaviti ovako:

Leo, qui vocatur Frajapane (1014).		
Cencius de Frajampane		
1060—1085		
Joannes Fricapanem (Fraiapanis)		
1093—1117		
supruga Donna Bona, kći „Stephani Normanni“		
Cencius II.	Leo II.	Robert
1118—1153	1108—1134	1124
Johannes II.	Odo?	
1153	1130—1153	

Povjest sinova Cencijevih, po imenu Cencija II., Leona II. i Roberta vrlo je burna. Kad je konklave dne 24. siječnja 1118 u manastiru S. Maria in Pallara na Palatinu (dakle u kotaru, gdje su bile kule Frangepana) izabrao jednoglasno papu Gelasija II., provali u manastir Cencius Frangipane sa svojim vazalima, zarobi papu, te ga odvede u jednu svoju kulu (turris Cartularia) kod Titova slavoluka. Teškom mukom oslobodiše na to Rimljani zaslužjenoga papu, koji pomilova siledžiju, te mu veledušno oprostí.¹ Ali Frangipani navalíše opet 21. srpnja na papu, kad je služio misu u crkvi blizu njihovih kula. Cencius i Leo provalíše u crkvu, te započéše boj. Tad im dovíkne njihov vlastiti ujak Stephanus Normannus: „Šta to činite, Frangepani? Papa, kojega tražite, već je pobjegao. Hoćete li i nas uništiti? Zar nismo Rimljani kao i vi, zar nismo vaši srodnici?“ Cencius i Leo turiše na to mačeve u korice, te se odalečiše.² Upravo ta nasilja biše povodom, da je malo zatim novi papa Kalikst II. dao g. 1121 porušiti kule Cencija Frangepana i njegove braće (pro servanda pace turres Centii, domus tyrannidis et iniquitatis, dirui, et ibidem non reparari praecepit).³ No tim ne bi vlast njihova skršena. Godine 1124 izradio je Robert Frangepan, da je na papinsku stolicu zasío Honorije II.⁴ Osobito se opet isticahu Frangepani g. 1130, kad su stajali uz papu Inocenta II. proti njegovu takmacu Anakletu II. iz pokrštene židovske porodice Pierleona. Namah zatim pridružiše se ipak Anakletu II., pače „Leo Friiapane et Cencius frater eius“ potpisaše 18. svibnja 1130 poziv na njemačkoga cara Lotara, da prizna Anakleta za zakonitoga papu.⁵ Pošto je međutim prigodom dolaska cara Lotara u Rim (1133) rod Frangepana opet stao uz cara i Inocenta II.,

¹ Ibid. p. 361—362. U izvoru čitamo, da je Cencij Frangepan prigodom provale u samostan upravo bjesnio „more draconis immanissimi sibilans.“ ... Muratori Scrip. rer. Ital. III. p. 383—384.

² Ibid p. 369.

³ Ibid. p. 378.

⁴ Ibid. p. 386.

⁵ Ibid. p. 399—404.

zavjerio se Anaklet (sudeći po jednom pismu od 22. travnja 1134), da će s pomoću normanskoga kralja Rogera uništiti „illos periuros nostros, Leo Fraiapanem . . .“¹ Kad je po smrti Anakleta II. ostao sam Inocent bez protupape, Frangepani su oduševljeno uz njega pristajali. Godine 1139 sastavio je Inocent II. sud, da sudi otimaču Oddu de Poli; sudu je predsjedao sam papa, a suci i prisjednici bili su neki biskupi, a od svjetovnih velikaša gradski prefekt Teobald, Cencius i Oddo Frajapanane, Leo Petri Leonis sa svojom braćom i drugi.²

Kad je g. 1143 rimski puk s pomoću nižega plemstva oborio vladanje aristokratske oligarhije (consulâ), pridružiše se oligarhijske porodice, na čelu im Frangepani, papi Luciju II., da s njim zajedno svladaju pučki pokret. Poveljom od 31. siječnja 1145 povjeri papa Lucije „dilectis filiis, nobilebus viris Oddoni et Cencio Frajapanibus fratribus (fidelitatem vestram erga b. Petrum et nos ipsos attendentes) custodiam Circi“; a 18. ožujka 1145 iznajmi opat sv. Andrije Cenciju Frangepanu „turrim, que vocatur de Arco—Rome in caput Circi Maximi“, nadalje „trullum unum in integrum, quod vocatur Septem Solia“. Tim se još više podiže moć Frangipana; oni držahu odsad u Rimu osim Circusa još Collosseum, Septizonium, već u kule pretvorene lukove Tita i Konstantina, zatim Janus Quadrifrons i još druge kule u gradu.³ Osim toga bijahu Frangipani još od pape Coelestina II. (1143—1144) dobili dohotke od Terracine, pak se onda gradu nametnuli za tirane.⁴ Ali za pape Eugena III. (1145—1153), kad je u Rimu sasvim preteгла pučka stranka, moradoše zajedno s papom ostaviti Rim mnoge oligarhijske porodice. Tek na koncu Eugenova vladanja vratiše se u Rim, a među njima i Frangepani. U jednoj papinoj povelji od 29. svibnja 1153 spominju se uz dvorske časnike njegove također i službenici njegovi, kao „Cencius Frajapanis egregius Romanor. consul . . ., Odo Frajapanis stren. Rom. cons.; . . . Johes (Johannes) Frajapanis fil. dom. Centii Rom. cons. . .“⁵

Prikazali smo u kratko autentičnu povjest rimskih Frangepana od prvoga pojava njihova do polovice 12. stoljeća. Iz nje razabiremo poglavito dvoje prvo, da njihova ovjerovljena povjest započinje tek u 11. stoljeću, a drugo, da su oni u 11. stoljeću bili tako silni i ugledni u Rimu, da im je ime slovalo po čitavoj Evropi. Ta autentična povjest najbolje pobija vijest tobožnje kronike mletačke, da su Frangepani već u 9. stoljeću bili protjerani iz Rima, i da su prebjegli u Mletke, dotično u Dalmaciju. Kriična historija rimskih Frangepana ne zna za braću Ivana Michiela, Hugona i Nikolu, koji bi kao bjegunci u 9. stoljeću tražili utočišta i zaklona u Mlecima i na otoku Krku. Godina 1118—1153 gospoduje gotovo Rimom Cencius II. Frangepan sa svojom braćom Leom II. i Robertom i sa svojim sinovima, a upravo u isto vrijeme javlja se na otoku Krku prvi feudalni knez mletački Dujam (1118—1153), praotac svih potonjih knezova krčkih. Niti su tada rimski Frangepani imali povoda, da bježe iz Rima, a još su manje Mlečani imali razloga, da rimskoga bjegunca namjeste, dotično potvrde za feudalnoga kneza na

¹ Ibid. 413.

² Ibid. p. 424.

³ Gregorovius. IV. p. 464.

⁴ Ibid. p. 476.

⁵ Ibid. p. 492.

otoku Krku. Frangepani su se doduše poslije raselili po Italiji, pak tako je jedna grana došla i u Mletke;¹ ali to nije bilo nikako prije druge polovice XII. stoljeća, pak tako nije ni prvi poznati krčki knez Dujam bio od te porodice.

Bilješka, koju Panvinius priopćuje o bijegu troje braće Frangepana iz Rima u Mletke i Dalmaciju, nije nipošto izvađena iz koje sredovječne kronike, nego je nedvojbeno patvorina kojega genealoga 15. ili 16. stoljeća. To dokazuju također popisi mletačkih plemića, sastavljeni na početku 16. stoljeća. Takovih popisa imade čitavo čislo, te se nalaze kao rukopisi budi u knjižnicama mletačkim, budi u carskoj knjižnici u Beču.² Jedan taki popis od g. 1522 štampao je Muratori u svojem zborniku: *Scriptores rerum Italicarum*, sveska XXII, str. 423 i dalje. Natpis tomu popisu je ovaj: „Queste sono casate del' gentiluomini del maggior consiglio in quest' anno 1522, che sono in essere, principiando da quelle che sono. E di sotto saranno le mancate, sarà scritto d' onde elle no vennero, e il tempo in cui mancarono“. Među plemićkim porodicama, koje se u tom popisu spominju, udaraju osobito u oči dvije:

„Fregapani; mancò in ser Giovanni, ch'era alla Moneta nel 1347“.

„Michieli di Malamocco; fecero Sant' Agostino. La loro arma era prima sbarre; ma messer Domenico Michieli doge, essendo all' acquisto di terra santa, fece battere ducati di cuojo, e levò in quelli su la sua arma. Vennero prima di Roma“.

Popis dakle plemića mletačkih od godine 1522 razlikuje u Mlecima dvije plemićke porodice: Fregapani, koji su izumrli s nekim Ivanom g. 1347; i Michieli, koji su imali u svom grbu najprije popriječne grede, a od prve križarske vojne kožne dukate. Za te Michiele kaže se, da su prvotno došli iz Rima.

Kako se to podudara s Panvinijem, koji tvrdi, da je bjegunac „Angelus Michael Frangipanius“ praotac porodice Michaeli ili Michieli? Popis od 1522 točno razlikuje porodicu „Fregapani“, koja se piše kao i rimski Frangipani 11. stoljeća, od porodice „Michieli“, koja se u ljetopisima mletačkim zove „Michael“ (*Vitalis Michael, Joannes Michael*).³ Očito je, da je Panvinius od dvije po-

¹ Godine 1221. spominje se „*Petrus Blondus de Frangipanis de Roma*“ kao „*potestas Arretinorum*.“ Muratori, XXIV. p. 859. — I u kraljevini obiju Sicilija (Napulj) nalazimo poslije Frangipane; god. 1268. zarobio je Ivan Frangepan Hohenstaufovca Konradina, te ga je predao Karlu Anžuvincu, koji ga je pogubio. „*Sicque quidam de magnatibus urbis, nomine Johannes de Frangipanis dominus praedicti castris Austurae, credens non recte fecisse, quod Corradinum sic impune abire libere permisisset, dum sibi et regi placere desiderat . . . armat suam saguntiam et Corradinum . . . capit et reducit ad terram . . .*

Sabae Malaspiniae historia libr. IV. cap. 15 (Muratori VIII. p. 580). — Prije se je tvrdilo i vjerovalo, da su sredovječni Frangepani potomci starorimskih Anicija. No i ta legenda davno je već pobijena. Gregorovius, IV. pag. 385, nota 1, pag. 435—436.

² Kukuljević u Arhivu za povjesnicu jugoslavensku I. pag. 40, nota 2.

³ Danduli *chronicon* ap. Muratori XII. p. 256. Simonsfeld *Kurze Venezianer Annalen* u „*Neues Archiv der Gesellschaft für ältere deutsche Geschichtskunde*“ I. Band, 1876. p. 402.

rodice stvorio jednu, te Michiele pribrojio Frangepanima, pošto se za Michiele kaže, da su došli prvobitno iz Rima.

No još jedno. Rečeni popis mletačkih plemića imade dodatak s natpisom: „Questo sono tutte le casate de' signori e forestiori aggiunti nel numero del maggior consilio“, u kojem se redom izbrajaju strani knezovi, koji su dobili mletačko građanstvo. U tom dodatku čitamo: „1443 a 17 di Dicembre fu rinovato il privilegio al magnifico conte Nicolo di Segra de' Frangapani, che fu fatto a suo padre“.¹

Sastavitelj dakle popisa od g. 1522. razlikuje u samim Mlecima porodice „Fregapani“ i „Michieli“; a hrvatske knezove Frankapane ubraja među strance ili tudjince (forestiori), kao što su bili bosanski kralji i vojvode, knezovi Bribirski od plemena Šubić i knezovi Kurjakovići od plemena Gusić, koji su također bili privilegijama imenovani za mletačke građane. Da su krčki knezovi, tek g. 1430 od pape Martina V. proglašeni za rodake rimskih Frangepana, bili rodaci mletačkih Fregapana i Michielâ, bili bi oni i smatrani za prave plemiće mletačke, i ne bi tek bana Nikolu trebalo poput drugih hrvatskih i bosanskih knezova uvrstiti posebnim privilegijem u čislo plemenitih građana mletačkih. Napokon da su krčki knezovi bili plemići i građani mletački, kao što su bili Frejapani i Michieli, zar bi im mletačka općina dala u leno grad i otok Krk? Zar ne bi mletačka općina kao na Osor i Rab šiljala svoje građane kao „comites“ na određeno vrijeme i uz stanovitu plaću?

Povjest rimskih Frankapana, popisi mletačkih građana, kao i državopravni odnosi krčkih knezova prema mletačkoj općini: sve to pobija tvrdnje Honuphrija Panvinija i njegovu anonimnu kroniku mletačku Hrvatski knezovi na otoku Krku nijesu bili ni u kakvoj svezi s rimskim i mletačkim Fraiapanima i Fregapanima, potonjim Frangepanima; tek ban Nikola nastojao je, da staroj tradiciji o porijeklu svoga roda od starorimskih Anicija i potonjih sredovječnih Frangipana steče potvrdu. A to mu je i pošlo za rukom, te su potonji genealozi nastojali poduprijeti tu fikciju koje kakvim citatima i dokazima, koji se svi osnivaju na vijestima iz tobožnje kronike.

Godine 1639 izvješćivao je senjski kapetan Hans Albrecht Herberstein cara Ferdinanda u jednoj spomenici o Frankapanima i njihovim imanjima u hrvatskom primorju, pak je tom prigodom o njihovu porijeklu napisao ovo: „So man die bewährten Historicos durchlieset, welche vom Geschlecht der Frangepanen schreiben, insonderheit Arnold Wion und Johann Seyfridt abbas Claris vallensis in Annicians, sollen demonstrieren, dieselben ex antiquis reipublicae Venetae monumentis, dass um das 833. Jahr nach Christi Geburt aus der Stadt Rom sich drei Brüder des Geschlechts der Frangepan begeben, deren der älteste Angelus Michael zu Venedig geblieben, von welchen auch nachmalen das edle Geschlecht der Michaelen zu Venedig seinen Ursprung genommen; der jüngste Bruder ist von Venedig wieder ab und in Campaniam und Apuliam abgereiset, und denen Grafen von Laerto und Selcastro ihren Anfang

¹ Muratori XXII. p. 433.

gegeben; der mittlere Bruder Nicolaus ist von Venedig in Dalmatiam gekommen, ubi familiam bannorum Scodrae et banorum Veggiae cum reliquibus (gegründet), dessen Nachkommen im Königreich Ungarn und Crabaten viel Güter und Herrschaften an sich gebracht...“¹

Kako se vidi, njemački je kapetan Herberstein za svoj memorandum rabio dva potonja genealoga Arnolda Wiona i Ivana Seyfridta, koji su opet svoje pričanje nadovezali na „stare monumente mletačke“, jamačno na istu „kroniku“, koja je služila i Honuphriju Panviniju. Arnold Wion međutim bio je genealog kao i Panvinius;² a Ivan Seyfridus napisao je djelo: „De gente Anicia, Frangipania, Augsburgica“, koje već svojim naslovom kaže, koliko vrijedi.

A kako je nastala fikcija i tradicija o rimskom porijeklu krčkih knezova? Onako, kako i za stotine drugih znamenitih porodica evropskih, koje su sve izvodile svoju lozu od starih i znamenitijih sredovječnih rimskih rodova. Ta i Habsburgi bili su dugo rodaci Anicija, Frangepana i Pierleona! Lijepo čitamo o tom u Ersch-Gruberovoj „Allgemeine Encyclopaedie“ sub voce „Habsburg“:

„Je höher die Macht und der Glanz dieser Häuser gestiegen ist, desto grösser war der Reiz zu Verfertigung fabelhafter Genealogien. Nur als Beispiel, wohin sich die grundlosen Träumereien oder absichtlichen Erdichtungen versteigen können, wird hier angeführt, dass dem Hause (Habsburg) ein trojanischer Ursprung gegeben wurde, indem man es theils von dem Geschlechte der Frangipani oder Petro-Leone zu Rom (das aber jüdischen Ursprungs ist), theils von den Merovingern, und beide wieder aus trojanischem Geblüte und dann von Gam ableitete“.

Vj. Klaić.

¹ Lopašić Acta historiam confinii militaris croatici illustrantia, tom. II. pag. 215.

² Gregorovius IV. pag. 396, Nota 2: die fabelhaften Comites Aventini wurden (deutsch

übersetzt) zu Grafen von Habsburg. Dies sind Märchen aus der Zeit des Sansovino, Volaterranus, Crescenzi, Zazzera, Arnold Wion, Panvinius, Kircher etc...